

מלאך המוות מאוהב / צחי אבנור

היא הייתה המלאכית היפה ביותר בגן עדן. פניה שופעות הדר ואורה, עיניה מביעות טוב לב וחוכמה, עורה צחור וחלק, ידיה ענוגות ומעוטרות בשעון מכסף טהור וגופה חטוב וחינני. תלתליה האדמוניים-ג'ינג'ים קיפצו בעליזות מעל כתפיה הענוגות והצחורות כשהיא קיפצה בשמחה ועליזות בשדות הירוקים של הגן. היא ריקדה ביערות היפים שיש בגן, מאכילה את העופרים, סביבה עפים הפרפרים והציפורים מזמרות לה שירים להנעים את זמנה. כאשר ראתה חייה פצועה, מיד אצה לטפל בה. כאשר ראתה אדם עצוב, מיד באה לנחמו. לידה הפרחים תמיד פרחו יותר, מלבלבים בשלל צבעים לכבודה. כל המלאכים בגן עדן, הגבוהים והתמירים, יפי הבלורית וזהובי השיער כרכרו אחריה ואהבו להיות בחברתה. היא צחקה עמם ובילתה עמם באושר ובחדווה.

יום אחד, בשעה שהמלאכית רקדה לה ביערות, בשמלתה הלבנה והיפה, ראה אותה מלאך מיוחד ויחיד. שיערו לא היה זהוב, למען האמת לא היה לו שיער בכלל. הוא לא גר בגן-עדן, היה לו בית משלו. הוא נשא בתפקיד הקשה מכל שיכול להטיל בורא עולם על מלאך כלשהו. תפקידו היה לקחת את נשמות החיים שהגיע זמן למות ולהביאן בפני בית משפט של מעלה בו נקבע להם אם פניהם לגן עדן או ל גיהנום. הוא היה קוצר כל הנשמות. הוא היה מלאך המוות. הוא היה לבוש בברדס שחור משחור ועטה גלימה שחורה. סביב מותניו היה קשור חבל ששימש כחגורה. בידו אחז חרמש שלהבו היה חד יותר משרעפי תלמיד חכם. אחרי עשרות אלפי שנים של בדידות פיתח מלאך המוות קשר רגשי לחרמש שלו. החרמש היה כלי נאמן, לא הכי יעיל לחימה, אבל אחרי אינספור שנים של שימוש, מלאך המוות התמחה בחרמש לכל מטרה שהיא: קציר, דקירה, חיתוך, שיסוף, חסימה, לחימה, והפחדה - שיכלה לחסוך את רוב הפעולות הללו אם בוצעה כיאות. החרמש של מלאך המוות התגלה ככלי שימושי למדיי כאשר מלאך המוות ניצב בראש כוחות האלוהים כדי למגר את כוחות הרשע בראשות השטן. מלאך המוות נלחם בגבורה וכאות תודה על גבורתו במלחמה ועל כך שכוחות הרשע הונסו לגיהנום, נתן לו אלוהים את ביתו, בית גותי, מעבר לנצח, מחוץ לזמן. מאז מלאך המוות לא עוזב את החרמש שלו.

באותו יום היה על מלאך המוות ללוות צדיק גדול במיוחד לגן עדן. בגלל צדיקותו הרבה של הצדיק, ערך לו מלאך המוות מחווה וליווה אותו עד לחלקתו בגן עדן. בדרך חזרה ראה מלאך המוות את המלאכית. הוא התאהב בה ממבט ראשון.

ערב ראש השנה הגיע ואלוהים הזמין את כל המלאכים אליו להיכלו לסעודה חגיגית בה כל מלאך יסכם את השנה שעברה עליו ואת פועלו ויאחל איחולים לשנה הבאה. המלאכית בטח שהוזמנה, וכן, גם מלאך המוות הזמן. בניגוד למלאכים, ששאנו את מלאך המוות, אלוהים לא נטר לא טינה ואהב אותו כמו את יתר המלאכים והמלאכיות. כל המלאכים נכנסו להיכלו של הקדוש ברוך הוא והתיישבו בשולחנותיהם. מלאך המוות ניסה להתיישב ליד אחד המלאכים אך הוא גרשו משם. קם מלאך המוות והתיישב ליד מלאך אחר. "זה כבר תפוס" אמר לו. קם בשנית והתיישב ליד מלאך אחר, תכול עיניים. "עוף מכאן, תיפליץ. לא רוצה שלד לידי." צעק המלאך ושם את היד על המושב הריק. השפיל מלאך המוות את עיניו והלך באיטיות ובעצב אל עבר היציאה.

לפתע נשמע קול נשגב ושמימי, צחור כחליל וטהור כבדולח: "לידי יש מקום". מלאך המוות הרים את ראשו. הייתה זאת המלאכית. לא רק שהייתה היפה מכולן, עתה נוכח לדעת שהיא גם הטובה והנחמדה מכולן. אוחז ביד ימין את חרמשו, התקדם מלאך המוות לעבר השולחן בו ישבה המלאכית. הוא עבר בדרך שולחן ובו צנצנת עם פרחים. הוא לקח בידו את הפרחים והמשיך אל עבר המלאכית. היא הסתובבה אליו והוא חייך אליה כשבימינו חרמש ובשמאלו זר פרחים. גולגולת מחייכת זה מראה די מבעית, אך כשהגיש לה את הפרחים קור רוחה חזר אליה והיא חייכה אליו בחזרה. "שב נא" אמרה בחן.

במשך הסעודה הם דיברו בעיניהם על עניינים שונים. הוא גילה כי המלאכית הייתה אחראית על האושר והתקווה בעולם ויתרה מכך, היא לעיתים קרובות ירדה ארצה, לשמח בני אדם עצובים, לנחם את המדוכאים ולעודד את המיואשים. היא סיפרה לו על שלוות יערות העד, צלילותם של מי האגמים הכחולים והוד ארצות בראשית לאור זריחה. הוא סיפר לה על גבורותיו במלחמות בכוחות הרשע כי רצה להרשימה.

כשהגיעה השעה לדווח לפני כולם על פועלו ולאחל את איחוליו. קם ואמר:

"השנה הייתה שנה מוצלחת. כרגיל. את תפקידי ביצעתי כמו שצריך, לפי הספר, ולשביעות רצונו של אבינו מלכנו, אני מקווה. כל מי שהופיע ברשימה שניתנה לי הובא בפני בית המשפט של למעלה, איש לא הוחסר, שם אני בטוח שמלאכי הדין גזרו עליו את הראוי לו. כולי תקווה שבשנה הבאה הסדר יישמר על כנו ובני האדם יתנהלו לשביעות רצונו של ה' צבאות."

אחריו היה תורה של המלאכית, והיא פצחה בנאום:

"בעונג רב הנני מדווחת שהעולם מאושר - מי יותר ומי פחות: ילדים עוד משחקים בינות גינות הירק וצחוקם כצליל פעמונים באוזני הוריהם, ומחייך הסבא שעל ברכו הנכד, ומרוצה המורה כשתלמידו מתקדם. לדאבוני, אומנם יש עוד עצובים ואיים של ייאוש עדיין שרירים וקיימים, אך יש נסיבות שאינן תלויות בי. העולם נהיה מקום יותר קר ויותר אכזרי, השמש מאירה פחות וגם עץ הרימון לא נתן את פרו. לצערי, התרשלות של חלק מהמלאכים פה הביאה רעות חולות אלה ואני מבקשת מהם שישתדלו יותר בשנה הבאה לתקן ולשפר. למרות הכל, העולם לא איבד תקווה וזה מה שחשוב. אני מאחלת לכולם המון אושר ותקווה והרבה דברים טובים, את כל מה שאני מאחלת לעצמי - דברים טובים כל כך - אני מאחלת גם לכם. שנה טובה ומתוקה לכולכם, אוהבת..."

כל ההיכל קם ומחא כפיים למלאכית. מחיאות-כפיו של מלאך המוות נשמעו חזק יותר מכולם, גם בגלל שאהב אותה אהבה חזקה ובווערת וגם בגלל שנקישות העצם יצרו רעש חזק וקול דק וגבוה.

"את כל כך חכמה" אמר מלאך המוות למלאכית "ויפה" הוסיף.

"די..." השיבה המלאכית במבוכה.

בסיום הארוחה נפרדו מלאך המוות והמלאכית זה מזו לשלום. "ניפגש שוב?" שאל.

"לא יודעת." השיבה.

בידיה של המלאכית היו הפרחים שהביא לה בתחילת הערב. היא הייתה כל כך יפה וההילה שמעל ראשה בהקה באור ששני רק לאור של הבורא עצמו. האהבה של מלאך המוות למלאכית גברה על כל היגיון והוא רכן לנשיקה נשיקת לילה-טוב. מראה הגולגולת המתקרבת אל שפתיה הפחיד את המלאכית פחד מוות. היא צרחה בבעתה והפילה את הפרחים. היא דחפה את גולגולתו בידה השמאלית והתרחקה אחורה. היא אחזה בשמלתה ורצה משם.

מלאך המוות הרים את הפרחים שנפלו ביד שמאל. ביד ימינו אחז באמצע המוט של החרמש, שהיה במקביל לקרקע, קצת שמוט. מלאך המוות שוב השפיל את ראשו. כך הוא עמד שם, ראשו מורכן, עיניו חסרות ההבעה דועכות בעצב, וידיו שמוטות. בידו האחת - החרמש, בידו השנייה - הפרחים שהחלו לקמול בין אצבעותיו השלדיות. מלאך המוות החל חוזר וממלמל לעצמו: "אני הוא מלאך המוות. אני הוא מלאך המוות..."

הסיפור מוקדש להילה ארדיטי

© Copyrighted to Izhak (Zachi) Evenor. All Rights reserved